

Večiereň Ďk, Ty, Hy – 11.-12. a 18.10.2025

Predstavte si zem po dlhom suchu. Popraskaná, tvrdá, bez života. Tráva zhnedla, kvety zvädli, vietor víri prach. A predsa to nie je obraz prázdnoty, ale obraz čakania. Trpezlivého čakania na dážď. A potom sa jedného dňa obloha zatiahne. Vzduch sa naplní zvláštnym pokojom, a zrazu začujeme prvé kvapky, ktoré dopadajú na tvrdú a vyprahnutú zem. Voda pomaly vsiaka do prasklín, mení suchú pôdu na živú, a zrazu zem dýcha. Nie preto, že by sama niečo dokázala, ale preto, že prišiel dážď – dar zhora.

Takto pôsobí Boh aj v našich životoch. Niekedy je srdce tvrdé, unavené, bez sily a bez radosti. Až kým nepríde On – ticho, nenápadne, ale s mocou, ktorá obnovuje. Božia prítomnosť je ako dážď na suchú zem.

Niekedy ale zem nie je len tvrdá a nehostinná a vyprahnutá, niekedy je doslova celá ponorená v tme. V tme bolesti, zúfalstva, strachu. Ale aj táto tma nie je výkrikom beznádeje, je len tichým čakaním, ako je čakanie na svitanie po dlhej noci. Skoro ráno, keď je ešte tma a všetko je tiché, zdá sa, že sa nič nedeje. Ale ticho pred východom slnka nie je prázdne – je plné očakávania. Stačí jeden lúč, a celá krajina ožije. Takto prichádza Boh – pomaly, pokojne, ale s istotou, ktorá mení tmu na deň.

A práve o tomto novom živote a lúči nádeje hovorí Žalm 65: O Bohu, ktorý navštevuje zem a naplňa ju životom, ktorý rozjasňuje tmu a obnovuje, čo bolo mŕtve. O Bohu, ktorý z ticha robí pieseň, zo sucha úrodu, z noci nový deň.

Otvorme si teda Božie slovo a čítajme Žalm 65...

¹ Pre hudobný prednes. Žalm Dávidov. Pieseň. ² Tebe patrí chválospev, Bože na Sione, a Tebe nech sa plní slub. ³ Ty počúvaš modlitbu; k Tebe prichádza každé telo ⁴ s vyznaním nepravosti. Keď nás premáhajú naše priestupky, Ty nám ich odpúšťaš. ⁵ Blahoslavený, koho si vyvolíš a pustiš ho do svojej blízkosti, aby prebýval na Tvojich nádvorách. Nasýtime sa požehnaním Tvojho domu, svätosťou Tvojho chrámu. ⁶ Úžasnými skutkami v spravodlivosti nám odpovedáš, ó Bože našej spásy, Ty nádej všetkých končín zeme i ďalekých ostrovov, ⁷ Ty, ktorý pevne stavias vrchy svojou silou, opásaný mocou: ⁸ Ty, ktorý tíšiš hukot morí, hukot ich vln a hučanie národov, ⁹ takže sa boja obyvatelia končín Tvojich znamení. Ty dávaš plesť tam, kde svitá ráno, kde sa zmráka večer. ¹⁰ Navštevuješ zem a napájaš ju, hojne ju obohacuješ. Potok Boží plný vody; pripravuješ im obilie. Vskutku takto ju pripravuješ: ¹¹ jej brázdy zvlažuješ, jej hrudy zarovnávaš, daždom obmäkčuješ, jej porast požehnávaš. ¹² Dobrotou svojou korunuješ rok, šľapaje Tvoje vlnú tukom; ¹³ pastviská púšte vlnú, kopce sa opasujú jasotom. ¹⁴ Lúky sa priodieľajú stádami a doliny sa pokrývajú obilím; výskajú a prespevujú.

Žalm 65 začína tichom, ktoré čaká na Boha:

„**Tebe patrí chválospev, Bože na Sione, a Tebe nech sa plní slub.**“ (v. 2) – chválospev srdca je odpoveďou na ticho čakania, ktoré mu predchádzalo. Toto ticho nie je prázdne – je to ticho očakávania. Svet, ktorý stoná, čaká na Boha. Rovnako ako pôda čaká na dážď, aj duša človeka čaká na dotyk Božej milosti. Žalmista vie, že chvála patrí Bohu nie preto, že všetko je dokonalé, ale preto, že Boh je verný aj uprostred nedostatku a zla.

Ten Hospodin, ktorému patrí chvála, počuje modlitbu. On je Boh vzťahu. „**k Tebe prichádza každé telo ⁴ s vyznaním nepravosti. Keď nás premáhajú naše priestupky, Ty nám ich odpúšťaš.**“ (v. 3-4). Prvá dobrá správa žalmistu: náš Pán Boh počuje a odpúšťa. Nie je to

len vzdialený hrôzostrašný Sudca, ale je to milujúci Otec, ktorý je blízko pri svojich deťoch. Záleží Mu na nich, záleží Mu na nás! A nie je dôležité skúmať, kto si odpustenie zaslúži a kto nie. Odpustenie je Božím darom a to vie aj ten, kto píše tento 65 Žalm.

Tento milujúci a odpúšťajúci Pán Boh nás pozýva k sebe, prebývať v Jeho dome, v Jeho blízkosti.

„Blahoslavený, koho si vyvolíš a pustíš ho do svojej blízkosti, aby prebýval na Tvojich nádvoríach. Nasýtiť sa požehnaním Tvojho domu, svätosťou Tvojho chrámu.“ (v. 5). Náš Hospodin chce s nami žiť. Túži po našej blízkosti, po vzťahu s nami. A to sa naplnilo v Pánovi Ježišovi Kristovi. On je Ten, cez ktorého Boh prebýva v nás v moci svojho Ducha a my sa stávame jedno s Ním. V Ježišovi Kristovi sa Boh stal človekom, aby bol s nami.

Žalm v obraze požehnanie prírody, ktorá prináša úrodu, ilustruje požehnanie, ktoré prichádza s Božím dotykom do života človeka. **„Navštevuješ zem a napájaš ju, hojne ju obohacuješ. Potok Boží plný vody; pripravuješ im obilie. Vskutku takto ju pripravuješ“**. (v. 10). Ten, ktorý je Pánom prírody, ročných období, ten, kto ovláda prírodné živly, utišuje hukot vôd, mení noc na deň, ten istý Hospodin mení aj vnútro človeka a robí z neho chrám a miesto pre seba. On túži navštevovať nielen zem, ale túži byť vo vnútri nás, kráčať s nami, prechádzať sa s nami za podvečerného vánku – rovnako, ako sa prechádzal v raji s prvými ľuďmi. Je to On, kto si nás a naše vnútro pripravuje na stretnutie a život s Ním.

Všetko smeruje k nádeji, k novému svetu. Celý Žalm 65 je Žalmom nádeje. Hospodin odstráni kliatbu hriechu, ktorá priniesla a stále prináša toľko bolesti tomuto svetu. Utiší bolesť, strach, odstrániť bezmocnosť a nenávisť a nastolí spravodlivosť. Prosba, obsiahnutá v modlitbe Pánovej: „Príď kráľovstvo Tvoje, buď vôľa Tvoja ako v nebi, tak i na zemi...“ je tichým čakaním a tichou túžbou po Božom konaní s týmto svetom i so životom človeka.

A napokon, celý Žalm končí slovami: **„Dobrotou svojou korunuješ rok, šľapaje Tvoje vlnnú tukom; ¹³ pastviská púšte vlnnú, kopce sa opasujú jasotom. ¹⁴ Lúky sa priodievajú stádami a doliny sa pokrývajú obilím; výskajú a prespevujú.“** (v. 14) To nie je len obraz žijúcej prírody, ktorá je nádherná svojou úrodou a požehnaním, ktoré sa prejavuje v obžive a zaopatrení všetkého živého. Je to aj obraz srdca človeka, obraz duše človeka, ktorá našla svoj zdroj života v Pána Bohu. Tam, kde prebýva svätý Boh, tam prichádza požehnanie v podobe bohatej úrody ovocia Ducha Svätého.

Žalm 65 nám pripomína, že všetko dobré v našom živote má jeden prameň – Božiu prítomnosť. Ako dážď obnovuje zem a slnko prebúdza deň, tak Boh obnovuje srdce človeka. Tam, kde prichádza On, mizne tvrdosť, tma i prázdnota. Zem ožíva, duša sa teší, a pôvodné mŕtve ticho sa mení na pieseň vďaky.

Nech aj naše životy sú ako tá zem, ktorá sa nechá navštíviť. Nech v nás Boh nájde pôdu, do ktorej môže vliť svoju milosť, a nech z nášho srdca vyrastie úroda — úroda viery, lásky a nádeje. Lebo **On je verný Boh, ktorý každý rok korunuje svojou dobrotou**. A kto Mu dovolí vstúpiť, ten nikdy nezostane prázdny. Amen.